

door W. G. VAN DE HULST

't Was op een avond in de schemertijd. Op het slagveld lagen ze dicht bij elkander, de twee vijanden — lagen ze dicht bij elkander te sterven.

En er was niemand, die hun brandende lippen verkoelde met wat water, en hun pijn lenigen kwam; — er was niemand, die stille, troostende woorden tot hen sprak, of hun leed verzachtte door medelij.

Achter een stukgeschoten loopgraaf lagen ze met elkander alleen. Hun ogen waren gesloten en om hun lippen krampte de pijn. Soms sloeg de ene zijn handen uit als wilde hij iets zoeken, iets grijpen. En dan hijgde uit zijn borst een smartelijk gekreun. En die andere... Als hij het hoorde, opende hij even, in onrust, de ogen, als werd hij geroepen om weer te gaan vechten.

Tussen de bonkige kluiten van de omgewoelde aarde vloede het bloed van die beiden, het donkerrode. Zo vloede langzaam hun leven weg.

En over het droeve veld kwam stil de avond zijn vale sluier trekken.

Zij kenden elkander niet, maar zij haatten elkander toch, omdat ze vijanden waren en gestreden hadden, — omdat die ene een Duitser en die andere een Fransman was. In het wilde, blinde vechten, toen de drommen van soldaten op elkaar botsten en worstelden in woeste woede — toen waren ze beiden neergestort, verminkt en bloedend, dicht bij elkander.

Nu lagen ze dicht bij elkander te sterven.

Die ene — dat was de Duitser — opende de ogen en zocht angstig rond. Zijn verschroeiende lippen prevelden.

En die andere — dat was de Fransman — hoorde die woorden, maar verstond ze niet. Hij kende de taal van zijn vijand niet. Die woorden, ze klonken hem als een vloek. Want ze haatten elkander, omdat die ene een Duitser en die andere een Fransman was.

De ene sloot weer in hevige pijn de ogen krampig dicht; hij wong zijn hoofd achterover en zijn handen zochten, tastten weer om zich heen. Die handen raakten het voorhoofd van die andere, de vijand...

En de andere huiverde van schrik. Hij gromde boze woorden; maar de Duitser verstond ze niet. Hij kende de taal van zijn vijand niet, maar hij trok toch, in afkeer, zijn hand terug.

Toen doken die beiden weer terug, ieder in zijn eigen smart en eigen pijn, om eenzaam te sterven. 't Was zo smartelijk, maar hun haat en afkeer om

de vijand zo-vlak-hij, maakte het sterven veel smartelijker nog.

En stil lagen ze te wachten op de dood, heel stil, en een om de ander.

Toen, na een poos, begon in zijn smart die ene te bidden, met zachte, smekende woorden. Die ander verstond ze niet; 't waren voor hem de vreemde, hatelijke woorden van een vijand. Maar plotseling, in dat angstig gebed, klonk ook een naam.

En de Fransman luisterde. 't Was alsof die klank opeens een vreemde blijdschap in hem wakker riep...

Hoor! Daar was hij weer! Hoor... Die ene, schone naam!... „Jezus.”

Die andere woorden waren duister, dat waren woorden uit een vreemd, vijandig land, maar dat éne... „Jezus!” o dat woord was niet van de aarde, dat was van de hemel.

En — die naam kende de Fransman ook.

Hij wendde het hoofd een weinig om naar zijn vijand en in de vale schemer zag hij diens ogen naar boven gericht, zacht glanzen. — En in het hart van de stervende Fransman kwam nog even een wondere begeerte op: hij wilde wat zeggen, wat vragen... Voor die éne naam week de haat terug.

En zacht en schuchter sprak hij, maar de Duitser kon hem niet verstaan. Die taal was de taal van de aarde en zij waren vijanden. Toen sprak de Fransman zacht die ene naam: „Jezus!” —

En in de brekende ogen van de vijand kwam een blijde herkenning; om zijn van pijn vertrokken lippen speelde nog iets van een glimlach. Hij durfde... hij wees op de mond. Dat betekende: „Dorst, brandende dorst!”

En de ander werkte met veel moeite nog zijn halfvolle veldfles van tussen zijn kleren te voorschijn en stak haar de vijand toe. Die slurpte begerig het koele water in, tot de fles weggleed uit zijn verstijvende handen.

„Here Jezus, ik dank U, dat mijn vijand zo goed voor mij is,” bad hij zacht nog in de taal van zijn land.

Die ander prevelde: „O, laat mij niet sterven met haat in mijn hart, Here Jezus!”

En van elkander verstonden zij alleen: „Jezus...! Jezus...!”

Toen werd het weer stil.

Al verder verbloedde hun leven.

Maar in de duistere eenzaamheid van 't droeve veld was 't voor die beiden toch alsof nu Een tot hen

gekomen was, in lichtende gestalte en met ogen vol heilig medelij... 't Was, of die Ene zich over hen boog, over hen beiden en Zijn armen uitbreidde in eindeloze ontferming.

Die Ene... Jezus! De Heiland!

En ze begrepen niet meer, waarom ze gestreden hadden.

Ze wisten nu, dat ze elkander nooit hadden gehaat, omdat ze elkander nooit hadden gekend.

Ze wisten nu, dat hier oorlogswuede dwaasheid was en bedrog.

Ze wisten nu, dat ze bij elkander hoorden, omdat de Heiland hen beide wilde omvangen met Zijn armen; hen beide wilde bergen voor eeuwig aan Zijn hart.

En de ene — de Duitser — strekte zijn arm nog éénmaal tastende uit en legde zijn verstijvende hand op het voorhoofd van de ander — de Fransman.

Dat was als een zegening.

En die andere prevelde nog eenmaal in diepe blijdschap: „Jezus... onze Heiland!”

Zo zijn ze dicht bij elkander gestorven. De twee vijanden — die toch waren: twee kinderen van God...

Uit: „Vrij en Blij”, 1e jaargang 1917.

Van Kunstjes en Spelletjes

Het Toverbord

Dit is een aardig spel. Je doet je ogen dicht, maakt dan met je potlood een paar cirkels in de lucht en laat je punt van je potlood (steeds met dichte ogen) op één van de letters neerkomen.

Wat betekent dat nu...?

A	E	H	A	C	K	I
B	D	F	E	J	G	B
L	C	K	D	G	C	F
H	D	A	C	B	K	J
G	B	J	A	K	E	I
H	C	L	B	F	H	F
I	E	G	J	D	A	L

- A. Je zult weldra een prettige boodschap krijgen.
- B. Je ontvangt een brief met goed nieuws.
- C. Je zit ergens over in: kop op, het komt terecht.
- D. Je zult iemand leren kennen, die erg vriendelijk tegen je is, maar die je niet moet vertrouwen.
- E. Er zullen verschillende onverwachte dingen gebeuren.
- F. Je krijgt een onverwacht cadeautje en je ziet een familielid terug, die ver weg woont.
- G. Je gaat een reis maken en zult veel plezier hebben.
- H. Denk vooral niet, dat je de knapste bent op school.
- I. Doe alles kalmer en denk wat meer na.
- J. Doe meer je best op school, anders loopt het mis.
- K. Spreek geen kwaad meer van je vrienden (of vriendinnen) anders raak je ze kwijt.
- L. Blijf morgen op de stoep, anders gebeurt er wat.
- M. Er staat een verhuizing voor de deur, misschien zelfs naar een andere plaats.

Ziezo nu weten jullie het. Natuurlijk heb je allang gesnapt, dat het allemaal maar grapjes zijn, maar toch is het een leuk spelletje om te spelen. Probeer het maar eens en veel plezier.